

Šćavet

Dotiče me vrijeme zemlje što već davno
Za sav puk se razda u grimiz, u plavet;
Tu se s božjim miješa pametni naš šćavet
Da nas poda skladu tiho, jednostano

I s listina iskri, molitvom razmatra
Kako svakim dahom što niz jezik curi
Znak smo tla, sve bliži zvjezdanoj menzuri
Što nam mjeri vrijeme i duši je vatra.

U kišama što su poput mudrog psalma
Tope nam se riječi al' jedna je stalna,
Ona od života, od tla pod zvonikom.

Jezik što učini da duh bude slikom
Ognjište je naše, naš dom i omča;
Pod njim sve se rodi, sve sumnja, sve skonča...

Jakša Fiamengo